

Триптих (1961)

Вінграновський Микола Степанович

1

Тут все говорить із прадавніх пір,
Тут вічність диха тихо серед гір.

Це не легенда лине давниною
І не мара злітає із пільми...
Човни століть пливуть переді мною,
Вантажені народами-дітьми.

І ти, Гуцульщино, смереко сиволиста,
Своїм човном пливеш в мої світи...
Я прошу тебе, земле моя чиста,
Крізь моє серце тихо пропливти.

2

Гуцульщино! Твій вік, як чорний сонях,
Цвіте печально в днях твоїх німих...
І гори-мозолі не СПЛЯТЬ в твоїх долонях,
В них кров твоя і піт людський у них.

Земля страждань, прокляття і пільми!
Самі лиш злидні за душею в тебе.
Ніі Не смереками — зеленими кістьми
Ти підвелась в своє жебрацьке небо.

О земле згорблена! В надії скам'янілій,
В твоєму погляді життя і смерть сплелись,
Під вікнами америк і бразилій
Сліпий народ твій Щастя не домігсь!

Часопис твій, Гуцульщино, — ганьба!
Ганьба моя! і прадіда, і діда...
Будь проклят світ без неба і без хліба
І вікопомна темінь та журба!

3

Я стою на сьогоднішній землі
Гуцульщини,
І вона повертає своє обличчя до мене...

Повиті хмарами і літаками, стоять вечори,

Пролітають плоти Черемошем, як роки...
Я думаю про долю дорогої мені землі.

Живицею пахне і пахне медом...
В долоні село, наче хліб на столі...
І гори, вантажені часом і небом,
Між хмарами йдуть по гуцульській землі.

І юний гуцул підіймається вгору
У гомоні звершень своїх і надій...
І, може, десь юна гуцулка в цю пору
Дитям зацвіта на землі молодій.

1961

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/tryptykh